

ŐSZI LEVÉL

A MISKOLCI MINDSZENTI PLÉBÁNIA ÉRTEŚÍTŐJE

2006. MINDENSZENTEK

BOLDOGOK, AKIK AZ ŰRBA HALNAK MEG

Íme, ebben az esztendőben is elérkezett a Mindszentesek ünnepe és a Halottak napja. Megindul az ország népe. Az elhunytak sírjának látogatása, annak díszítése, gyertya-égetés – nos, alig van ember, aki ezt elmulasztaná ezekben a napokban. Talán sokan – Isten a tudója – megteszik azt is, hogy valamiféle imádságot mormolnak el a sír fölött... Elmélyülten imádkozni az elhunytakért, velük mintegy misztikus, élő kapcsolatba kerülni az igazságosan ítéelő és ugyanakkor irgalmas Jézus Krisztusban; az elhunytakért szentmisét felajánlani, azon buzgón részt venni, irántuk való szeretetből szentgyónást, szentáldozást végezni kifejezetten búcsú-szerzés céljából, nos, azt gondolom, hogy ezeket a dolgokat a temetőlátogatóknak már csak kisebb hányada teszi meg.

Nem soroltam föl mindent, amit ilyenkor a vallásos, vagy éppen kevésbé vallásos emberek általában tenni szoktak. Amit kihagytam, egy szóval talán így fejezhető ki: *elgondolkodás*. Elgondolkodás az élet múltandóságán, felidézni az elhunyt emlékét, szavait, tetteit, szenvedéseit, mosolyát. Ezek a dolgok, mint mélytengeri halak lomha mozgása, vagy károgó varjak körözése a szürke égbolton, olykor úgy tűnnek számunkra, mintha kirekeszthetnénk őket látókörünk-ből... ám mégis ott vannak, és foglalkoztatnak bennünket. Mi lett elhunyt szeretteink-ből, hová mentek, hol vannak most? Eszünkbe juthatnak az utolsó hónapok, he-

tek, napok, vagy éppen órák, percek emléke. Szükségszerűen a lelkiismeretvizsgálat szögesdrót-sodronyába gabalyodunk: *meg-tettünk-e mindent a magunk részéről?* Eszünkbe juthatnak látogatásaink, a beteg-ágy mellett eltöltött idő, az ápolás, a leves, a narancs, a csoki, vagy az orvossal való találkozásaink. Mit tettünk volna még?

Nyissuk ki a Bibliát. Nyithatjuk bárhol. Elkezdjük olvasni, s előbb-utóbb utalást találunk benne az örök életre, a számadásra, a halál utáni folytatásra. Súlyos beteg, vagy éppen haldokló hozzátartozóink betegágyánál olyannyira leköthet bennünket a „meg-tartás”, az életben tartás szándéka, hogy – ha nincs bennünk elevenen az élő Istenben való hitünk, és az örök életbe vetett reményünk – a halált, csak, mint az „elvesztés” könnyörtelen, elkerülhetetlen valóságát tapasztaljuk meg. Ha azonban valamennyire élő a hitünk, a fájdalom mellett kisarjadzik lelkünk mélyén az „elengedés”, sőt „*útra bocsátás*” érzelmé. Ez az érzelmé részét kell, hogy alkossa mindannak, amit a súlyos beteg, vagy éppen haldokló ápolásán, gondozásán értünk. Akiben ez az érzelmé kialakul, abban kinyílik egy ajtó a fájdalomtól telt lelkén, s azon kilépve már nemcsak önmaga fájdalomával foglalkozik, hanem tudatosul benne, hogy az ápolat betegnek lelke is van, amellyel szintén törődni kell.

Szent János írja a Jelenések könyvében: „Erre szózatot hallottam az égből: Jegyezd

fel: Mostantól fogva boldogok a halottak, akik az Úrban haltak meg. Igen, mondja a Lélek, hadd pihenjék ki fáradalmaikat, mert tetteik elkísérik őket” (Jel 14,13). Mai világunkban, sajnos, oda jutunk, hogy, mint kétezer évvel ezelőtt, ismét a teljes újdonság erejével hathatnak ránk ezek a szavak. Oly gépiessé válhat az egészségügy, oly barbárrá tehet a megélhetés, vagy éppen a pénzhajhászás lendkereke, oly merőben testivé lehet az, ami emberi, hogy már oda sem figyelünk a lélekre, s arra, amire a lélek vágyakozik, az Istenre és az örök életre. „Boldogok a halottak, akik az Úrban haltak meg”!

Visszatérve a sír előtti elgondolkodásunkhoz és lelkiismeretvizsgálatunkhoz, ahhoz a kérdéshez, hogy megtettem-e mindent, szükséges, hogy e kérdésünk a lelki-ekre is vonatkozzon. Megtettem-e mindent azért, hogy hozzátartozóm, jó barátom valóban az Úrban haljon meg?

Az Őszi levél című egyházközségi értesítőnk az utóbbi négy évben a halál és valamely szentség kapcsolatáról írt. Így következik most a halál és – a hét szentség felsorolása szerint – az ötödik szentség, a betegek kenetének kapcsolata. Csodálatos az Isten gondoskodása rólunk! Jézus Krisztusban közénk jött, példát adott, megmutatta isteni hatalmát, szenvedett, meghalt, de harmadnapra föltámadott, s mint Föltámadott él közöttünk. Értünk jött, helyettünk szenvedett, de egyikünk helyett sem éli le az életet. Az életünket nekünk kell leélnünk, de Ő ott van, hogy Vele és Benne tehessük ezt meg. S a halálunkat sem halja meg helyettünk, azt is nekünk kell elviselnünk, de az Ő példája szerint, Vele és Benne. S azért csodálatos az Isten gondoskodása rólunk, mert nem várja el tőlünk, hogy a kétezer évvel ezelőtti eseményekre mi csak pusztán *emlékezzünk*, ha-

nem *megjeleníti, közel hozza önmagát* egyháza minden időközön át élő gyakorlatában, a nekünk ajándékozott szentségekben. „Beteg valaki köztetek? Hívassa az Egyház papját, és azok imádkozzanak fölötte, s kenjék meg olajjal az Úr nevében. A hitből fakadó ima megszabadítja a betegeket, és az Úr talpra állítja...” – olvassuk Szent Jakab apostol levelében.

Minden betegség megpróbáltatás. Különösen is próbára teszi azonban az embert a nagy, vagy hosszan tartó betegség, az öregség, vagy egyáltalán a halál bekövetkezésének közvetlen, komoly lehetősége. Ezekre a nehéz élethelyzetekre adta az Úr Jézus a betegek kenetét. Régen „utolsó” kenetnek is hívták ezt a szentséget, mert a hét szentség kiszolgáltatása során több szentségnél is találunk olajjal való megkenést, s ezen olajjal való megkenések sorában ez, a betegek esetében alkalmazott az „utolsó”.

A betegek szentségét csak pap vagy püspök szolgáltatathatja ki. Szent Jakab úgy fogalmaz, hogy maga a beteg hívassa az egyház papjait, ám, ha ő nem tenné, a szeretet alapján kötelessége ez mindenkinek. Elsősorban a közvetlen hozzátartozónak, ám ha ő nem teszi, sorban kötelessége ez az összes hozzátartozónak, jó barátoknak, ismerősöknek, szomszédoknak. Akkor kell hívni a papot, amikor a fenn felsorolt esetek beállnak, tehát, amikor látszik, hogy hosszan tartó, vagy súlyos betegség van kialakulóban, amikor az ember öregségénél, koránál fogva jelentősen elgyengül (kb. 65-70 év felett), vagy amikor egyáltalán a halál komoly eshetősége fennáll (pl. súlyos műtét előtt). Természetesen a pap hívása előtt hitből fakadó szavakkal tájékoztatnunk kell a beteget erről a szándékunkról. Amennyiben ő a szentség fogadásának kifejezetten ellenszegül, nem szabad erőltetnünk. Egy bizonyos

idő elmúltával azonban újból föl kell vetnünk a gondolatot. Fontos, hogy ne halogassuk a betegek kenetének fölvetelét, hiszen ez éppen a súlyos betegség elviselésének kegyelmi megsegítése. Számos esetben fordul elő, hogy éppen az Istennel való megbékélés, kiengesztelődés ad olyan belső örömet és erőt a betegnek, hogy valóságosan fölépül és visszatér a munkájához. Különös-képpen kötelessége a hozzátartozóknak, hogy papot hívjon a beteghez, ha tudja, hogy betegre vallásos, imádságos életet élt, templomba járt, vagy csak annyit tud róla, hogy gyermekkorában elsődöző volt. Ha a beteg semmiféle szentségben nem részesült, akkor először a keresztséget szolgáltadjuk ki neki.

A betegek szentségének kiszolgáltatása előtt a beteg szentgyónást végez, utána pedig magához veszi az Oltáriszentséget. Ha a beteg időközben elveszti beszélő képességét, vagy eszméletét, akkor csak a betegek szentségét szolgáltadjuk ki, amennyiben a hozzátartozó úgy ítéli meg, hogy a haldokló azt kérné. A betegek szentségének vételeire tehát úgy készülünk, hogy összeszedjük és megbánjuk bűneinket, a szentáldozás előtt egy órával már nem étkezünk, imádságos lelkiülettel fölszítjuk magunkban az Isten és embertársaink iránti szeretetet.

Súlyos figyelmeztetésnek tűnnek Jézus szavai: Legyetek éberek, mert nem tudjátok

sem a napot, sem az órát (Mt 25,13). Csodálatos bátorítást és vigasztalást jelentenek azonban számunkra Jézus példabeszédei, amelyekben azt tanítja, hogy Isten a bűnbánónak megbocsát, vagy Jézusnak a kereszten a bűnbánó latornak mondott szavai: „Bizony mondom neked, még ma velem leszel a mennyben!” (Lk 23,43).

Boldogok, akik az Úrban halnak meg! Bátorító örömhír ez! Lehet, hogy életem nagy részében az Úr nélkül éltem, de ha kiengesztelődve az Úrral, a halál az iránta való teljes szeretetben talál, megmenthetem életemet.

Elnézem a gyertya fényét, a virágok üde színét. A maguk nyelvén az örök életről beszélnek az én, még mindig háborgó lelkemnek. Elhunyt szeretteimért imádkozom, s közben arra gondolok, hogy egyszer majd nekem is szembe kell nézнем halálommal. Ne bízzam el magam! Nem lesz könnyű nekem sem. Már most elhatározom, nem hazárdírozok. Szentségek nélkül nem akarok a nagy útra elindulni! És egy kis fohászt is mondok azokért, akiket az Isten akkor, a néhez időkbek közelembek hoz. Ha én mégsem mondanám, mondják ők ki nekem: „Hívunk papot! Jó?...”

Plébános atya

ELHUNYT HOZZÁTARTOZÓ(I)M KERESZTNEVE,
AKI(K)ÉRT A SZENTMISÉT FELAJÁNLOM:

Emlékezzél meg rólunk, Jézus, ég és föld Királya!

Ima betegért

Könyörögjünk beteg N. testvérünkért: Hatalmas Úristen! A te kezdedben van mindnyájunk élete, és te szabod meg annak határait. Ezért könyörögünk hozzád beteg szolgád (szolgálód) életéért. Vigasztald, bátorítsd és erősítsd meg őt megpróbáltatása óráiban, hogy testének szenvedése lelkének üdvére szolgáljon. Ha nem ellenkezik rendelkezéssel, add vissza egészségét, hogy a jövőben vallásos életével meghálalhassa jószágodat. Különösen is esedezünk azért, hogy adj neki és hozzátartozóinak megnyugvást a te szent akaratodban. Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

A mélységből kiáltok Hozzád
Uram, segíts
Mutasd meg fényességes orcád.

Csapkodó tenger körülöttem, Uram
segíts,
Ne nyeljen el hajótörötten.

Sajkám, mint a labda, száll recsegve.
Uram segíts,
Tekints a tajtékos vizekre.

Mosolyogj rám, utam vezére.
Uram segíts
Az élő vizek tengerére.

(Sík Sándor: De profundis)

SZENTMISÉK AZ ÖSSZES ELHUNYTÉRT A MINDSZENTI TEMPLOMBAN

A miskolci Mindszenti templomban november hónap elején két alkalommal az összes elhunytért ajánlunk fel szentmisét. Mindazok, akik nem tudnak külön szentmisét felajánlani halottaikért, kérjük **jöjjenek el, és vegyenek részt ezeken a szentmiséken**, illetve azok valamelyikén. Kérjük, hogy elhunyt hozzátartozóik keresztnevét írják föl a másik oldalon található papírszeletre. A szándékokat a szentmisék elején a templomban gyűjtjük össze.

Az összes elhunytért végzett szentmisék időpontjai:

2006. november 2-án, csütörtök reggel 7 órakor

2006. november 4-én, szombat reggel 7 órakor

A temetőben sírjoggal rendelkezőknek figyelmebe ajánljuk, hogy a Temetői Rend-et olvassák el, és szükség esetén fáradjanak be a gondnoki irodába adategyeztetésre.

Meghosszabbított ügyfélszolgálatot tartunk a temetőgondnoki irodában:

október 27–28.

10–16 óráig,

október 29–november 1.

09–18 óráig.